

Prolog

Boston, în zilele noastre

În parcul Boston Common se întrevădeau primele semne ale unei toamne neobișnuit de timpurii. Vântul sufla în rafale, iar frunzele copacilor își dezvăluiau jucăuș nuanțele ușor arămii, tipice acestui anotimp în Noua Anglie. În ajun, cei de la Celtics îi bătuseră pe cei de la Knicks, în meciul din presezon. După câștigarea titlului, anul trecut, Bostonul se bucura că a găsit în sfârșit o echipă de baschet demnă de legenda sa. Sportul se ridica din nou în prim-plan și capitala Noii Anglii nu mai strălucia doar prin excelența universitară și familiile ei de viță veche, pe cât de respectabile, pe atât de bogate.

Puținii curajoși care înfruntau răcoarea nopții se grăbeau. Pentru a scurta drumul, două-trei persoane se aventurau prin parcul al cărui calm abia dacă era tulburat de câteva zgomote îndepărtate de automobile. În apropierea intrării de nord, se întindea un lac protejat de vânt cu niște garduri vii. Pe o bancă, trei tineri păreau indiferenți la frigul pătrunzător. De departe, nu zăreai decât aburul alb al răsuflărilor lor. În cele din urmă, învinși de temperatura coborâtă, hotărâra să părăsească parcul.

Se despărțiră și unul dintre ei, un tânăr de vreo douăzeci de ani, o luă pe Tremont Street înspre Old State House, fostul Capitoliu al Bostonului. Frigul începea să devină insuportabil. Neavând forța de a alerga, mergea cu capul băgat în gulerul hainei și își sufla în permanență în mâini. Distanțele păreau să se lungească din cauza frigului. Pielea feței îl strângea și ochii îi lăcrimau. Încerca să-și închipuie că era în patul lui, dar degeaba, nu-l încălzea cu nimic. Ajuns la colțul State Street,

o luă la dreapta și dădu nas în nas cu un bărbat cu un spate impozant de lat, a cărui șapcă cu însemnele celor de la Celtics îi ascundea ochii.

— Scuzați-mă, caut Berklee School of Music.

— Berklee?

Îl uimi întrebarea la o asemenea oră. Cu atât mai mult, cu cât școala respectivă se afla în cealaltă parte a orașului.

— Cel mai rapid de aici este să mergeți pe lângă parc și pe urmă să faceți dreapta pe Bolyston Street. O să vă ia cel puțin treizeci și cinci de minute. O s-apară apoi în stânga dumneavoastră, ar trebui să vedeți un panou.

— Mulțumesc mult.

Tânărul făcu câțiva pași, cât să simtă șocul unei lovituri puternice în cap și să se prăbușească pe trotuar.

Câteva ore mai târziu

Ron Alberts își începea serviciul la ora cinci fix, și asta de treizeci și doi de ani. Îi plăcea liniștea de pe State Street dimineața devreme, în timp ce mătura fluierând. Nu lipsise niciodată, nici măcar o singură zi, de la lucru. Nu că i-ar fi plăcut meseria în sine, dar, când își vedea copiii fericiți, înțelegea de ce se trezea în fiecare dimineață fără să facă mofturi. Nevastă-sa încercase să-l încurajeze să accepte un post mai puțin obositor. Dar, cum îi plăcea lui să spună:

— Dacă Dumnezeu a decis să-și ucidă fiul pentru a ispăși păcatele oamenilor, atunci poate și Ron să se scoale devreme pentru familia lui.

Așa cum obișnuia, Ron își începu serviciul rugându-se în fața clădirii Old State House, sub balconul de la care fusese citită, în 18 iulie 1776, *Declarația de Independență* a Statelor Unite ale Americii. Era pentru el un ritual care îi dădea încredere în viitor și în țara lui. Stând în picioare pe trotuarul de vizavi, deschise ochii la sfârșitul rugăciunii. Și ceea ce văzu îl intrigă. Prin ceața matinală, se ghicea o masă întunecată, pe balcon. Ron se gândi că vreun glumeț voise să profaneze monumentul. N-ar fi

fost prima oară. Începu să traverseze strada, dar se opri chiar în mijlocul șoselei. Masa întunecată prinsese contur. Era vorba de un cadavru, care atârna, spânzurat de picioare, în balcon. Dar altceva îl lăsă pe Ron mască, împietrit de-a binelea. Lipsa ceva și a avut nevoie de câteva secunde ca să-și dea seama ce anume. Corpul nu mai avea cap.

Acesta fusese depus pe balustrada balconului, iar privirea lui oarbă fixa o sabie pusă alături de el, în echilibru.

Rolle, Elveția

Pe malul Lacului Léman, timpul pare încremenit. E suficient să te oprești câteva clipe în fața peisajului Alpilor „francezi“, pentru a pierde în mod firesc conștiința timpului care trece. Nu tu stres, nu tu urgențe. Fiecare minut este mult mai dens decât în orice altă parte a planetei. Ai vaga impresie a unui loc care nu ar exista cu adevărat, desprins parcă dintr-o vedere. Aici, tradițiile sunt puternice și locuitorii au o mândrie de neclintit în ceea ce privește blazonul lor, pe jumătate auriu, pe jumătate verde.

Rolle este un sătuc liniștit, care însă se distinge prin faptul că adăpostește o instituție cu totul deosebită, care formează viitorii barosani ai acestei lumi: Rosey, unul dintre colegiile particulare cele mai elitiste. Trei sute optzeci de copii veniți din toată lumea – fii de familii regale, de industriași bogați, de oameni politici – primesc o educație pe măsură. Nimic nu le este refuzat acestor viitori conducători, sub aparența totuși a unui regulament dintre cele mai stricte, care te duce cu gândul la o altă epocă. E suficient să o iei pe aleea principală de la Rosey pentru a simți toată măreția și istoria acestui loc: un portal din fier forjat datând din 1880, de la ridicarea castelului, stejari seculari care îi însoțesc pe vizitatori și, de jur-împrejur, cele douăzeci și opt de hectare ale unui domeniu perfect întreținut. La drept vorbind, este o altă lume.

Ca în fiecare zi, cursurile au început la ora 8. Cu cinci minute mai înainte, întârziatii se grăbiseră spre sălile lor de clasă, unii

terminându-și micul dejun pe drum. Uniforma nu era obligatorie în timpul zilei și totuși, de departe, toți semănau între ei, frumos pieptănați și zvelți. *Mens sana in corpore sano*, deviza latinească, își găsea aici o aplicare perfectă.

Louis-Jacques Berthier era profesor de literatură la Rosey de mai bine de cincisprezece ani. Îl încerca mereu o satisfacție personală când afla, după ani de zile, de reușitele strălucite ale majorității elevilor săi. Nu erau toți extraordinari și îi trebuia multă diplomatie și pedagogie pentru a reuși să nu sifonezi ego-urile deja supradimensionate ale acestor adolescenți. Fiecare elev de la Rosey avea conștiința faptului că era un copil aparte și, de altfel, părinții lor nu încetau să le-o repete.

La zece minute de la începutul cursului de literatură, unul dintre elevi lipsea la apel. O întârziere la Rosey era la fel de ieșită din comun ca un curs care ar începe la timp într-o universitate franceză. Cineva bătu la ușa clasei. Era Angie, intendentă-șefă.

— Scuzați-mă, domnule, vă cheamă domnul director.

Louis-Jacques le făcu semn elevilor să continue să lucreze. O urmă pe Angie, care îl conduse în biroul directorului. Stând la fereastră, acesta părea nervos și, fără preambul, i se adresă profesorului:

— Tocmai am fost informat de absența lui William. Nu este în camera lui, dar am început să-l căutăm. Îți reamintesc că nu vom tolera nicio înțelegere menită să ascundă vreo abatere gravă de la codul nostru. Louis-Jacques, știu că dumneata ai o relație privilegiată cu William, dar sper să nu fi participat, într-un fel sau altul, la această absență.

— Domnule, v-asigur că n-aș putea să-ncalc codul de la Rosey!

— Foarte bine. O să facem ceea ce trebuie pentru a-l găsi. Nu l-am anunțat încă pe tatăl lui. Deocamdată, nicio informație nu trebuie să iasă dintre aceste ziduri. O să facem înștiințările la momentul potrivit. Poți să te-ntorci în clasă.

Personalul castelului a fost mobilizat pentru a scotoci cele douăzeci și opt de hectare ale parcului și diferitele clădiri. A fost nevoie de aproape trei sferturi de oră ca să-l găsească pe

băiat. Nu era vorba de o glumă proastă. De departe, ai fi zis că e un tablou religios din perioada Renașterii. Un moment de istorie care a reapărut brusc. Pe trunchiul unuia dintre stejarii seculari ai castelului, William, în pielea goală, fusese crucificat. Cu arbaleta. Cu capul aplecat ușor spre dreapta și ochii larg deschiși, părea că-i țintuiește cu privirea pe spectatorii uluiți. Nu avusese nicio șansă: una dintre săgeți i se înfipsea între ochi. Nimeni nu a îndrăznit să atingă corpul.

După ce medicul legist și-a terminat de notat observațiile, săgețile au fost scoase și corpul a fost depus pe pământ. Avea în gură două monede de cinci franci elvețieni.

THE HAND¹

Am ezitat mult înainte să-ncep să scriu. Am reușit mai mult decât am sperat. Astăzi, aș profita fără rușine de faima pe care am câștigat-o, de norocul care-mi întinde brațele, dacă muștrările de conștiință nu mi-ar tulbura nopțile. Imagini și zgomote mi se învălmășesc în cap fără încetare. Am citit presa – dările de seamă, analizele. Ziariștii sunt departe de a-și închipui ce uneltime noi de un an de zile încoace. Punând la cale acest plan, aveam speranța că nu era vorba decât de o paranteză. Că, dincolo de presiunea acționarilor, dincolo de dorința unui profit rapid, vom fi în măsură să revenim la aspirații mai nobile. Am sacrificat totul, și chiar mai mult. Aș putea să mă mulțumesc cu succesul meu, dar nu reușesc. Prea mulți oameni au murit. Pot să spun astăzi că n-am vrut, că nu era prevăzut, dar asta nu va schimba nimic. Aș putea pur și simplu să dezvălui totul poliției, dar am nevoie să înțeleg cum am ajuns aici. Ce m-a împins să fac alegerile pe care le-am făcut. Am nevoie să recapitulez, chiar dacă, pentru asta, va trebui să răscolesc niște amintiri dureroase. Acest ultim an îngrozitor a început, în realitate, cu foarte mult timp în urmă.

Nu știu încă până unde mă va duce acest demers. Nu știu ce voi fi capabil să dezvălui. Nu știu dacă voi avea curajul să mă privesc în ochi de-a lungul povestirii.

Încă mai am de ales. Să spun totul sau să tac.

¹ La sfârșitul romanului, există un glosar de termeni din poker. Îi invităm pe cititori să-l consulte. (N. ed.)

I

**Cu un an înainte alegerii
7 octombrie – 8 decembrie**

1

„Când joci, nu ești liber ; pentru jucător,
jocul e o capcană.“

Milan Kundera, *Iubiri caraghioase*

Amsterdam, 7 octombrie

Lars ezita să facă pasul hotărâtor. Avea nevoie de bani, dar, pentru moment, se uita la poarta mare cu teamă. Pe zid, patru plăcuțe aurii prezentau societățile ale căror birouri se aflau în fundul curții. Lars nu îndrăznise să intre, ca și cum i-ar fi fost teamă că, după aceea, n-o să mai poată da înapoi. De-aia se tot învârtea pe trotuar, cu o țigară în mână, semn de nervozitate, căci rareori fuma din simplă plăcere.

De ce părinții lui refuzau cu atâta încăpățănare să-l ajute? Îi vorbiseră de responsabilitate, de independență. Lars fusese atât de bucuros când acceptaseră să-i închirieze un apartament în centrul Amsterdamului... Putea, în sfârșit, să participe la petrecerile care se organizau, să se integreze mai mult în colectivul promoției lui și să nu mai observe dimineața privirile complice ale celorlalți studenți, care își reaminteau printr-o simplă mimică un eveniment plăcut din seara care trecuse. În plus, așa o să câștige mai mult de o oră pe zi, cât îi lua să ajungă la Amsterdam Business School, unde intrase în urmă cu un an. Până atunci, lua în fiecare zi trenul, fiindcă părinții lui locuiau în Bloemendaal, o suburbie elegantă, situată la circa douăzeci și cinci de kilometri de Amsterdam.

La început, nu ținuse cont de o condiție esențială formulată de tatăl lui :

- O să-ți plătim noi chiria, dar va trebui să te-ntreții singur.
- Nicio problemă, răspunsese el fără să stea pe gânduri.

Dar, foarte repede, fusese nevoit să admită evidența: trebuia să-și caute de lucru.

Entuziasmul de la început îi dăduse energia necesară pentru a găsi un post cu jumătate de normă la un fast-food, ca atâția alți studenți. Apoi constrângerile slujbei îl copleșiseră; găsea motive întemeiate să nu se mai ducă. Angajatorul l-a avertizat la a doua absență și l-a concediat la a treia. Deși rămăsese fără venit, nu pusese capăt ieșirilor în oraș, care-l costau scump. Singur în garsoniera lui, îi era greu să refuze atunci când prietenii îl invitau la o petrecere. Convins că se va rezolva totul, cumva, accepta fără să se gândească la bani. După trei luni, le ceruse deja părinților săi să-l ajute. În ciuda avertizării inițiale, răspunsul fără ocoliș al tatălui său îl luase prin surprindere:

— Nu. Am avut o înțelegere. Dacă vrei, poți să te-ntorci să locuiești aici, dar nu vreau să devii un întreținut.

Lars încercase două-trei manevre retorice, în zadar. Tatăl lui era foarte hotărât să respecte condițiile inițiale. Niciun fel de ajutor, în afară de chirie. Brusc, Lars se simțise trădat de tatăl lui, aproape abandonat. Reacția era exagerată: trecea doar printr-o experiență mai dură de viață. Două zile i-au fost necesare pentru a lua o decizie.

A început să-și caute din nou de lucru. Amsterdamul căpăta acum altă înfățișare, căci pe el nu-l interesau decât vitrinele magazinelor, uitându-se după afișele care anunțau că se caută colaborator pentru ore suplimentare, un vânzător cu jumătate de normă etc. Într-o zi, străbătu aproape cincisprezece kilometri pe bicicletă, trecând neîncetat de pe o parte pe alta a canalelor. Îi plăcea să-și stabilească traiectorii precise, să evite trecătorii și celelalte biciclete. Chestia asta devenea aproape un joc. Către sfârșitul după-amiezii, se opri pe un pod și admiră încă o dată jocurile de umbră și lumină ale soarelui la apus. Ziua nu fusese inutilă. Avea o ofertă de la un bar și una de la un magazin de pantofi. Era o primă etapă, chiar dacă salariul propus nu era la înălțimea speranțelor lui.

Înainte de a se-ntoarce acasă, se opri să bea ceva la Café Luxembourg, unul dintre acele localuri care îi amintesc, de cum

intri, de tradiția lor inalterabilă. Linii curbe primitoare, mobilier de lemn în culori calde, un loc de discuții fără constrângeri. Își scoase din rucsac două ziare cu anunțuri, din acelea distribuite gratuit, și începu să le răsfoiască. Ofertele de serviciu erau rare, cele mai multe anunțuri fiind date pentru a închiria un apartament, a vinde o mașină sau pentru a propune o întâlnire „tandru amoroasă, ba mai mult, dacă afinitățile...” Lars se opri totuși la un anunț.

„Laborator caută tineri activi în stare bună de sănătate, pentru teste. Plata până la 4000 de euro. contact@kpharma.com.”

Intrigat, Lars trimisese un e-mail, dar nu primise un răspuns prea lămuritor. Angajații de la laborator îi răspundeau la întrebări doar dacă se deplasa la sediile lor. Acum stătea în fața unei porți mari. În mintea lui, asocia testările de medicamente cu riscurile de a fi transformat într-un cobai și de a fi contaminat cu boli grave. Se uitase pe internet și mărturiile se dovediseră liniștitoare. Erau mulți cei care se mirau că nu suferiseră, în definitiv, de niciun efect secundar foarte jenant.

În cele din urmă, se decise să intre în curtea interioară. Căută din priviri birourile companiei Kpharma. Nici măcar în plină zi, curtea nu era prea luminoasă. Arhitectura în scări a zidurilor se termina printr-un soi de acoperiș compus din geamuri murdare, care nu lăseau să treacă decât o lumină alburie. Lars reperă firma laboratorului Kpharma deasupra unei uși de lemn nou-nouțe, care contrasta cu zidurile cenușii. Sună și își dădu capul pe spate, ca să vadă dacă se arăta cineva la una dintre ferestrele a ceea ce semăna mai mult cu o locuință decât cu un sediu de firmă. O tânără de vreo treizeci de ani veni să-i deschidă, cu un aer detașat, și-l pofti înăuntru. Fără să-i adreseze niciun cuvânt, își ocoli biroul, apoi se așeză și îl țintui cu privirea. Lars, intimidat de această atitudine, încercă să adopte o postură încrezătoare, cu mâna stângă în buzunarul de la pantaloni și cu cealaltă pusă neglijent în șold. Dar vocea îl trădă.

— Bună ziua. Am trimis un e-mail în dimineața asta. Am venit să aflu... În fine, e vorba de teste, nu știu cum se desfășoară... dar aș vrea...

- Ați vrea să participați la o testare de medicamente ?
- Da. Este posibil ?
- Asta depinde de profilul dumneavoastră. Aveți timp acum ?
- Da.
- O să dureze cam patruzeci și cinci de minute. Vă propun să completați un chestionar și să treceți un test de efort. Apoi o să vă întâlniți cu un specialist care o să vă analizeze rezultatele și căruia o să-i puneți orice întrebare doriți.

Tonul secretarei nu prea-ți lăsa loc de-ntors. Lars acceptă, surprins că totul se dovedea a fi atât de simplu.

Interiorul era de un alb strălucitor, iar piesele de mobilier se întreceau între ele prin liniile rafinate. Lars nu se aștepta la un asemenea contrast cu aspectul exterior. Pe pereți, erau etajere din sticlă pentru prezentarea produselor ale căror ambalaje aminteau de cele ale parfumurilor. Niciun element nu arăta că era vorba de un laborator de medicamente. Ambianța era cea a holului unui mare hotel, a unui magazin cu bijuterii de lux.

Tânăra îl conduse pe Lars într-un birou și îi dădu să completeze un chestionar.

— Sunt niște întrebări foarte generale, pentru a vă cunoaște. Bineînțeles, totul este confidențial.

În fața fișei pe care o avea de completat, Lars se întreba dacă luase decizia bună. Primirea secretarei îl făcuse să se simtă prost. Încă mai putea să refuze, dacă nu se simțea pregătit. Își tot plimba privirea prin încăpere, incapabil să se concentreze. În fața mesei la care stătea era agățat un tablou, în care recunoscu o reproducere după Bruegel cel Bătrân. Lars nu se dădea în vânt după pictură, dimpotrivă, dar se dovedea că acest tablou era reproduș și pe suporturile de pahare dintr-un bar pe care îl frecventa în mod regulat. Imaginea îl intrigase și se informase. Pentru câteva clipe, uită de motivul prezenței lui în acel birou și începu să viseze cu ochii deschiși în fața *Iernii*. În cele din urmă, aruncă o privire la chestionar.

Formular – Informații generale

Nume: Loy Prenume: Lars
Sex: M
Data nașterii: 5/06/1985 Locul nașterii: Amsterdam
Naționalitate: olandeză
Telefon: 10535342 E-mail: lloy@email.com
Adresă: 4/5, Panyschstraat 1018 WB
Amsterdam

Informații medicale

Rezultatul vaccinărilor: ?
Ați fost vaccinat împotriva gripei? Nu
Ați fost vaccinat împotriva vreunei boli tropicale? Nu
Fumați? Dacă da, câte țigări pe zi? Da, 2/3 pe zi
Pentru femei, utilizați vreun mijloc de contracepție? - Dacă da, care? -
Ați călătorit în străinătate în ultimii 3 ani? Da
Dacă da, unde? Belgia, Franța, Statele Unite

Antecedente medicale

Suferiți de vreo boală? Nu
Dacă da, care? -
Dacă da, ce tratament urmați? -
Sunteți alergic? Da
Dacă da, la ce? Polen

Aveți cazuri de boli în familie? Da
Diabet: -
Scleroză în plăci: -
Cancer: de colon (bunicul din partea tatălui)
Aveți afecțiuni dermatologice (acnee, vitiligo, angioame, psoriazis, dermatită...)?
Dacă da, care sunt? Nu

Informații diverse

Profesia părinților: Inginer / carnic
Nivelul studiilor: Studii sup. Universitatea ABS
Practicați vreun sport? Da
Dacă da, care? Fotbal
Participați la competiții? Nu
Cu ce frecvență? 2-3 ori pe lună
Petreceți timp cu prietenii? Da
Participați la concursuri? Da
Vă plac provocările? Da
Jucati jocuri video? Da
Filme preferate: Kula, Fiction, Las Vegas Parano, Stargate
Muzică preferată: White Stripes, Green Day, The Beatles
Când sunteți disponibil pentru a participa la testări? În afara orelor de curs

Secretara reveni după cincisprezece minute.

— Dacă ați terminat, putem trece la testul de efort.

Îl conduse pe un culoar. Acesta avea cel puțin zece uși, ceea ce îl surprinse, fiindcă nu se aștepta la un loc atât de vast. Nume de doctori sau indicații mai generale erau afișate pe fiecare dintre ele. Secretara deschise ușa „Sală de testare nr. 1“. Lars se trezi de data asta într-un spațiu mai medical, rece, fiind dat în grija unei infirmiere. Foarte amabilă, aceasta îi ceru să se dezbrace până la brâu. Se execută. După ce îi luă tensiunea, infirmiera îi puse câțiva electrozi și îi ceru să alerge pe o bandă rulantă. Latura ludică a testului îi plăcu. Se lăsă chiar antrenat în jocul seducției, încercând s-o impresioneze pe infirmieră, care era destul de drăguță. După zece minute, se opri.

— Am fost bun? Întrebă el cu inocență, afișând un zâmbet complice.

— Da, nu e rău, răspunse infirmiera pe acel ton tipic feminin, care-ți dă de înțeles că este încântată de interesul care i-l arăți, dar că totul se oprește aici.

Lars căuta o modalitate de a relansa conversația, în timp ce infirmiera era ocupată să scoată rezultatele testului său de efort. Făcu două tentative, eșuate rapid. Infirmiera îl lăsă singur, după ce îi preciză că urma să vină după el un medic. În timp ce se îmbrăca, Lars se întreba dacă va fi acceptat.

— Bună ziua, sunt doctorul Neumann. Mă ocup de întreaga secție de cercetare a acestui laborator. Vreți să mă urmați în biroul meu? Chiar în față.

Lars traversă culoarul și intră în biroul doctorului Neumann, care era ticsit cu dosare și hârtii de tot felul. Telefonul sună. Doctorul ridică receptorul, făcându-i semn lui Lars să ia loc.

— Sunt într-o întâlnire. Vă sun eu într-o oră. Mulțumesc.

Doctorul Neumann puse receptorul în furcă și deschise o mapă cartonată, care conținea rezultatele lui Lars.

— Tocmai m-am uitat peste testul dumneavoastră de efort. Este destul de bun. Sunteți sportiv?

— Da, se poate spune și asta.

— Participați la competiții?

— Nu, fac sport mai mult din plăcere acum. Când eram mai tânăr, făceam parte din echipa de fotbal a satului meu. Am reușit chiar să câștigăm cupa departamentală și trebuia să intru în centrul de formare a lui Ajax Amsterdam. Dar am fost nevoit să îtrerup din cauza unei rupturi a ligamentelor încrucișate de la genunchi. Studiile mi-au ocupat apoi prea mult timp și nu am mai putut să mă reapuc. Am ratat o ocazie.

— În orice caz, aveți o constituție solidă. Din punct de vedere fizic, nu văd, *a priori*, nicio contraindicație majoră ca să nu participați la unul dintre testele noastre. Ce motive v-au împins să veniți la noi ?

Lars păru jenat la ideea de a-i mărturisi că plata era singura lui motivație. Căuta o frază mai morală, în care să fie vorba despre progresul medicinei, dar doctorul nu-i lăsă timp s-o formuleze.

— Sunteți student, aveți nevoie de bani ?

— Da.

— Să știți că-nțeleg perfect. Nu este ușor pentru noi să testăm viitoarele medicamente pe oameni. Totuși, este o etapă obligatorie. Faptul că oferim bani ne permite să atragem categorii foarte diverse de populație. Când ați fi disponibil ?

— Nu știu. Cât timp durează un test în general ?

— Depinde. Ați fi dispus să fiți spitalizat ?

Doctorul sesiză temerile neformulate din privirea lui Lars. Verbul „a spitaliza“ îi atrăsese atenția lui Lars, care îl asocia în mod inevitabil cu faptul de a fi bolnav cu adevărat.

— Nu trebuie să vă fie frică. Fiecare test face obiectul unor precauții importante. Dar, înainte de a vedea cum putem să lucrăm împreună, mi-ar plăcea să vă pun câteva întrebări pentru a completa chestionarul la care ați răspuns deja. Sunteți stresat în acest moment ?

— Da, un pic.

— Un stres de ordin școlar, personal ?

— Mai degrabă de ordin personal.

— Asta vă influențează moralul ? Ieșiți în oraș mai puțin, mai mult ?

— Mai degrabă mai mult în acest moment.

— Văd că vă place să participați la concursuri, să jucați jocuri video. Este un mod de a uita de griji ?

— Mă defulez, sunt concentrat exclusiv pe câștig.

— În mod normal, luați medicamente de îndată ce nu vă simțiți bine ?

— Depinde cât de insuportabil este.

— După toate aparențele, fumați foarte puțin. Doar tutun ?

— Da.

— N-ați fumat niciodată altceva ?

Lars ezită o clipă, ca un copil prins cu minciuna.

— Este important să știu.

— Ba da. Dar am încetat de cel puțin doi ani.

— Aveți o iubită în acest moment ?

— Da.

Ultimul răspuns era o minciună, dar nu-i plăcea să recunoască că era celibatar. Era gata să vorbească despre Laura, o fată de la școală care îi plăcea, făcând-o să treacă drept iubita lui, dacă doctorul ar fi dorit să știe mai mult. Lars avea impresia că medicul îl scruta cu o atenție excesivă, ca și cum ar fi încercat să obțină niște informații ascunse. Era destul de neplăcut, dar punea asta pe seama importanței testărilor de medicamente, care nu puteau fi făcute pe primul venit.

— Ați vorbit cu familia despre decizia de a participa la teste ?

— Nu.

— Înțelegeți că o să vă cerem cea mai mare discreție în legătură cu ceea ce veți face aici. Nu vrem ca unii dintre concurenții noștri să beneficieze de cercetările noastre. Va trebui, de asemenea, să semnați o declarație prin care vă angajați să nu ne dați în judecată în cazul în care veți experimenta efecte secundare deosebit de neplăcute. Încă o dată, riscul este minim, întrucât am de gând să vă propun o testare destul de ușoară, pentru a evita orice tulburări.

Lars vru să răspundă, dar doctorul Neumann îl opri cu un gest al mâinii. Scotoci prin teancurile de hârtii de pe biroul lui și îi întinse un dosar cu patru pagini.

— Iată prezentarea testului pe care vi-l propun. Avem de gând să reintroducem pe piață un medicament care se cheamă

Aspectil. Probabil c-ați auzit de acest fortifiant vitaminizat, destinat atât sportivilor, cât și persoanelor lipsite în general de tonus. Ne gândim la un alt ambalaj și avem de gând să-l producem sub formă de capsule. Dar asta presupune refacerea câtorva elemente ale formulei chimice și avem nevoie să știm dacă efectele sunt strict identice.

— Aspectil? Am văzut recent o reclamă, cu un baschetbalist american.

— Exact. *Aspectil, to be energetic!*

— Chiar și pentru tipul ăsta de medicamente faceți teste?

— Bineînțeles. Medicamentul în sine nu este periculos, dar trebuie să ne luăm tot felul de precauții când modificăm unele componente. Suntem surprinși uneori de reacțiile în lanț care pot avea loc, dacă schimbăm fie și numai o parte minusculă în echilibrul formulei. Testul cu Aspectil se desfășoară pe durata a două luni, în patru etape identice: trei zile de spitalizare și douăsprezece zile în care continuați să trăiți normal, luând zilnic acest fortifiant. O să vă cerem să vă luați tensiunea în fiecare dimineață și să notați orice schimbare de comportament. După o lună, o să avem o nouă întrevvedere și o să vă supunem unui control general, pentru a examina reacțiile organismului. E posibil ca protocolul să se schimbe în funcție de reacțiile dumneavoastră. Vă recomandăm să nu ezitați să specificați tot ceea ce vi se pare neobișnuit, fără să vă întrebați dacă este cu adevărat important.

— Ce înțelegeți prin „orice schimbare de comportament“?

— Dispozițiile dumneavoastră, dacă sunteți mai vesel, mai deprimat, dacă vă vine mai ușor să înfrunțați greutățile, dacă aveți sau nu mai multe inițiative decât de obicei, dacă inhibițiile dispar... Asta cere o oarecare capacitate de autoanaliză. Credeți că o să fiți în stare de așa ceva?

— Da. Altfel, în viața de zi cu zi, trebuie să respect anumite reguli alimentare sau de altă natură?

— Nu, acest medicament n-are nicio interacțiune cunoscută cu alimentele. În schimb, este important să nu vă drogați. Trebuie, în egală măsură, să indicați câte țigări ați fumat în fiecare zi și ce cantitate de alcool ați băut. Întocmirea acestui bilanț la sfârșitul

zilei o să vă ia, practic, maximum o jumătate de oră pe zi. Dacă n-o s-aveți decât două rânduri de scris uneori, nu e grav.

Doctorul Neumann îi cerea să țină un fel de jurnal. Până la urmă, chiar și pentru un test destul de simplu, după cum i-o precizase, era nevoie de o oarecare implicare. Încă nu vorbiseră de bani și Lars spera că medicul va aduce în discuție acest aspect înainte de a-l pune să semneze vreo hârtie.

— Nu cred că mai e nimic altceva. Aveți întrebări speciale ?

— Nu.

— Concret, trebuie să semnați un contract, pentru a legaliza decizia de a participa la una dintre testările noastre. La începutul săptămânii viitoare este programat primul sejur de spitalizare. Dacă o să fiți de acord, o să vă plătim un acout de zece la sută din suma totală, ceea ce, în cazul acestui test, va însemna 350 de euro.

Lars avea așadar să câștige aproape 3.500 de euro pentru două luni de teste. Două luni care nu vor fi prea neplăcute din punct de vedere fizic, dacă va scăpa de toate efectele secundare. Doctorul Neumann nu mai aștepta decât decizia lui. Semnă așadar contractul cu laboratorul și ieși din cabinet, după programarea, pentru miercuria următoare, a primelor trei zile de spitalizare.

Medicul puse în ordine dosarul noului său pacient și creă un fișier în computerul său. Ridică receptorul și așteaptă câteva momente.

— Bună ziua, șeful dumneavoastră e acolo ?

— Cine sunteți ?

— Doctorul Neumann. Laboratorul din Amsterdam.

— O clipă. Vi-l dau.

— Ceva nou, domnule doctor Neumann ?

— Da, cred că am găsit un subiect destul de interesant.

— Foarte bine, țineți-mă la curent. Vreau să am acces la toate rezultatele dumneavoastră, chiar și parțiale. Ce vârstă are ?

— Douăzeci și doi de ani. Profilul corespunde.